

sikkerhed og offerets åbenbare interesse i at blive underrettet undervejs.

Ad 5. Psykologhjælp

Kommunerne har via den sociale lovgivning mulighed for at tildele økonomisk tilskud til psykologhjælp til et barn, som har været udsat for et seksuelt overgreb. Fra en socialpolitisk vinkel er det selvfølgelig ret og rimeligt, at en sådan hjælp vurderes konkret og er afhængig af familiens økonomiske formåen. Det kan imidlertid være et problem, hvis kommunen så at sige er part i sagen (som ansvarlig for den institution, hvor overgrebet anføres at være sket) og dermed kan opleve et tilskud som en erkendelse af problemet – en halv tilståelse.

Sygesikringen yder imidlertid uafhængigt af økonomisk formåen tilskud til psykologhjælp i krisesituationer. Målgruppen er afgrænset, men heriblandt er voldtægtsofre. Socialdemokratiet finder det ulogisk, at et barn, hvis krænker ikke er tiltalt efter straffelovens § 216 om voldtægt, men i stedet § 222, ikke kan være sikker på og i værste fald kan få afslag på sygesikringstilskud til psykologhjælp.

Sygesikringens tilbud om psykologhjælp i en krisesituation er ydermere kun gældende i 6 måneder efter hændelsen. Meget få seksuelt misbrugte børn er i stand til med det samme at bringe forbrydelsen frem i lyset – tværtimod går der ofte lang tid med fortrængning og angst, som i sig selv er psykologisk nedbrydende.

Forslagsstillerne mener, at der er grund til at foretage et eftersyn af mulighederne for psykologhjælp til børn, der har været udsat for seksuelle overgreb. Behovet kan der ikke være tvivl om, når man betragter forbrydelsens grovhed og art. En yderligere understregning af behovet kan imidlertid anføres ved at pege på, at et ubearbejdet forkvaklet forhold til kærlighed og seksualitet indebærer en stor risiko for, at offeret senere selv udvikler sig til krænker. Der er således også en misbrugskæde, som skal brydes.

Ad 6. Behandling af sædelighedsforbrydere

Under den hidtidige »forsøgsordning« med behandling i Kriminalforsorgen har sædelighedsforbrydere vist en overraskende villighed og motivation til at indgå i en behandling. Forslagsstillerne mener derfor, at det er afgørende, at denne motivation fører til behandling uden unødigt ventetid.

Forslagsstillerne ønsker en udbygning af pladser samt en udvikling af metoder. De opnåede danske erfaringer må sammen med internationale erfaringer danne en god baggrund herfor.

Det er for forslagsstillerne et afgørende politisk ansvar i hele problemstillingen omkring seksuelt misbrug af børn, når krænkeren er dømt og samfundet dermed har fat i ham. Det er vores ansvar at gøre alt, hvad vi kan, for, at den dømte ikke går ud og krænker igen. Behandling er et vigtig led i forebyggelsen af denne alvorlige kriminalitetstype.

Ad 7. Udbygning af Rigshospitalets videnscenter samt de regionale netværk knyttet hertil

Den tidligere S-R-regering oprettede et Videnscenter mod seksuelt misbrug af børn på Rigshospitalet, ligesom lokale formidlingscentre i Sønderjylland og på Fyn har særligt fokus på området med hensyn til opsamling af viden og formidling. Der er ligeledes iværksat forskning på området. Forslagsstillerne opfordrer regeringen til at fastholde planen om, at alle landets sociale formidlingscentre skal kobles på som netværk under Rigshospitalets Videnscenter. Vi mener, det er vigtigt med en regional forankring i den nationale vidensopsamling og i den formidling samt rådgivning, som især små kommuner med få tilfælde har så hårdt brug for i en speciel og meget følsom situation.

Forslagsstillerne håber endvidere på, at Videnscenteret på Rigshospitalet kan blive den fælles portal for ofre, forældre og fagpersoner som indgang til viden om, hvordan man skal gebærde sig. Vi finder det vigtigt, at et videnscenter har en hotline, som kan bruges til at få af- eller bekræftet de symptomer, man måtte opfatte fra børn enten som leder i en frivillig forening eller som professionel. Man kan selvfølgelig ikke stille diagnosen over telefonen, men det er betryggende at kunne blive bekræftet i, om man er vidne til noget unormalt, som kræver en henvendelse til myndighederne, eller om den adfærd, man har observeret, og som bekymrer en, måske er helt normal for alderstrinnet og derfor ikke kræver yderligere reaktion. Vi tror, mange er tilbageholdende med at rejse spørgsmålet, fordi der så med det samme er en sag. Dermed lader man ikke tvivlen komme børnene til gavn.

Regeringen opfordres desuden til at overveje at lade Videnscenteret kunne henvise til sexologisk behandling. Behandling må ikke være noget, som alene opfattes som en reel mulighed i det øjeblik man bliver dømt for sædelighedsforbrydelser mod børn. Det at skulle søge hjælp via egen læge kan let opleves som en barriere. Forslagsstillerne mener derfor, at Videnscenteret kan udgøre en ekstra mulighed, hvor en person kan henvende sig og blive visiteret til behandling, idet nogle vil opleve centret som en mere anonym udvej for at søge hjælp.